

РЕШЕНИЕ

№ 1600

гр. София, 15.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 02.03.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **349** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.,вр.203 и сл. АПК, вр. с чл.1 от ЗОДОВ и е в стадии след отмяна Решение на АССГ от страна на ВАС и връщането му за ново разглеждане от друг съдебен състав при спазване на дадените указания по тълкуването и прилагането на закона.

Образувано е по искова молба на [фирма] [населено място] срещу Национална агенция за приходите за заплащане на обезщетение за претърпени имуществени вреди в размер на 4910 лева- главница/ пропорционална част/ и представляващо заплатен адвокатски хонорар по повод обжалване на Ревизионен акт №Р-22221317005741-091-001/23.03.2018 година по административен ред, настъпили вследствие отмяна и изменение на Ревизионен акт №Р-22221317005741-091-001/23.03.2018 година от страна на Директор на Дирекция“ ОДОП“ с Решение № 840/14.06.2018 година, ведно със законната лихва лихвата за забава върху сумата от предявяване на иска да окончателното изплащане на сумата.

В исковата молба се твърди, че срещу ищеца е издаден РА № Р-22221317005741-091-001/23.03.2018 година, който е отменен от страна на Директор на Дирекция“ ОДОП“, като по повод административното обжалване ищецът е наел адвокат, който да подаде жалбата и съответно на това заплатил адвокатско възнаграждение. Тъй като няма ред, по който да се присъди адвокатското възнаграждение на ищеца, то единственият такъв е по ЗОДОВ. Посочва се още, че заплатеният адвокатски хонорар е заплатен ,за което по делото се съдържат доказателства за това. Иска се да бъде осъден ответникът да заплати посочените

суми. Претендират се и сторените по делото разноски .

В съдебно заседание, ищецът- [фирма]-гр.С.,редовно и своевременно призван, се представлява от адвокат А., редовно преупълномощена от адвокат Д.,която поддържа исковата молба и моли да бъде уважена. Заявява претенция за присъждане на разноски. Съображения относно основателността на подадената искова молба развива и в представените по делото писмени бележки.

Ответникът по иска- Национална агенция по приходите – [населено място], редовно и своевременно призван, се представлява от юрисконсулт Й., редовно упълномощена, която оспорва исковата молба по основание и размер, прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, заплатено в настоящото производство, заявява претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Съображения относно неоснователността на исковата претенция развива и в представените по делото писмени бележки.

Представителят на СГП-прокурор К. изразява становище за основателност и доказаност на исковата молба и моли да бъде уважена.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и възраженията на страните, при условията на чл.142, ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

На 23.03.2018 година срещу ищеца е издаден Ревизионен акт №Р-22221317005741-091-001/23.03.2018г., с който са установени задължения по ЗКПО и ЗДДС в общ размер 64 988.60 лева.

На 02.04.2018 година между ищеца и адвокат Л. Д. е сключен Договор за правна помощ и съдействие , по силата на който адвокат Д. поел задължение да окаже правна помощ, защита и съдействие за обжалването по административен ред на издадения срещу дружеството Ревизионен акт и е договорено адвокатско възнаграждение в размер на 5000 лева ,заплатено в брой при подписване на договора.

С Решение №840/14.06.2018 година на Директор на Дирекция “ОДОП“ е отменен обжалваният Ревизионен акт в частта на установения резултат по ЗДДС за периодите м.05.2015, от м.07.2015 до м.09.2015, от м. 01.2017 до м.06.2017 и е изменен същият в частта за м. 06.2015 г. по ЗДДС и определено ДДС за внасяне в размер 12,33 лева и лихва за забава, вместо ДДС за внасяне 4948,15 лв. и в частта по ЗКПО за 2015 година като е определен Корпоративен данък в размер на 932,32 лева ведно със съответната лихва за забава, вместо Корпоративен данък за внасяне 6606,76 лева.

Представен е Хронологичен регистър на ищеца, от който се установява, че сумата от 5000 лева е заплатена на адвокат Д..

По делото е назначена/ с оглед дадените задължителни указания от страна на ВАС , изслушана и оспорена от процесуалния представител на ответника по иска съдебно- счетоводна експертиза , като в заключението си вещото лице е дало подробен отговор на въпросите, поставени му като задача, а разпитан в съдебно заседание, експертът заявява, че поддържа заключението.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София-град намира предявената искова молба срещу НАП за процесуално допустима, подадена от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от предявяване. Разгледана по същество, същата се явява основателна и доказана по отношение на иска за заплащане на обезщетение в размер на 4910 лева. Съображенията за това са следните:

Съгласно чл.7 от Конституцията на РБ държавата отговаря за вреди, причинени от

незаконни актове или действия на нейни органи и длъжностни лица.Разпоредбата се съдържа в глава първа на [Конституцията](#), посветена на основните начала за държавно устройство, но същата не е пряк път за защита. Тя прогласява основен принцип, осъществяването на който трябва да се уреди със закон. Такъв закон е Законът за отговорността на държавата и общините за вреди. ЗОДОВ разграничи отговорността на два вида- отговорност за дейност на администрацията и отговорност за дейност на правозащитни органи, като в чл. 1.ал.1 от ЗОДОВ е посочено, че държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. По силата на алинея втора,исковете по ал.1 се разглеждат по реда,установен в [Административнопроцесуалния кодекс](#), като местната подсъдност се определя по [чл. 7, ал. 1](#)-искът за обезщетение се предявява пред съда по мястото на увреждането или по настоящия адрес или седалището на увредения срещу органите по [чл. 1, ал. 1](#) и [чл. 2, ал. 1](#), от чиито незаконни актове, действия или бездействия са причинени вредите

В разпоредбата на чл.203 АПК е регламентиран редът за предявяване на искиове за обезщетения, а за неуредените въпроси за имуществената отговорност се прилагат разпоредбите на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди,причинени на граждани и юридически лица. Съгласно [чл. 4 от ЗОДОВ](#) длъжимото обезщетение е за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. Отговорността е обективна и не е обвързана от наличието или липсата на вина у длъжностното лице, пряк причинител на вредите. Елемент от фактическия състав на отговорността на държавата е установяване незаконосъобразността на акта, действието или бездействието на държавния орган - т. е. ако изобщо не са регламентирани в закона, или ако противоречат на материално правни и процесуални норми. Отговорността не се презумира от закона, затова в тежест на ищеца е да установи наличието на кумулативно изискуемите се предпоставки за отговорността по [чл. 1 от ЗОДОВ](#) - незаконосъобразен акт, отменен по съответен ред, действие или бездействие на административен орган по повод изпълнение на административна дейност, настъпила вреда, причинна връзка между отменения акт, действие или бездействие и вредата. При липсата на който и да било елемент от фактическия състав не може да се реализира отговорността по чл.1 от ЗОДОВ. Съгласно чл.205 от АПК,искът за обезщетение се предявява срещу юридическото лице,представлявано от органа,от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинените вреди. Съгласно [Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2005 г. по т.гр. дело № 3/2004 г.](#) на ОСГК на ВКС: "Обезщетение за вреди от незаконни административни актове, може да се иска след тяхната отмяна с решение на съда, като унищожатели, а при нищожните-с констатиране на нищожността в самия процес по обезщетяване на вредите.Когато вредите произтичат от фактически действия или бездействия на администрацията,обезщетението за тях може да се иска след признаването им за незаконни,което се установява в производството по обезщетяването. В първия случай вземането за обезщетение за вреди става изискуемо от момента на влизане в сила на решението, с което се отменя незаконния административен акт. В случай, че вредите произтичат от нищожен акт - от момента на неговото издаване.

В РЕШЕНИЕ № 333 ОТ 13.01.2014 Г. ПО АДМ. Д. № 1253/2013 Г., III ОТД. НА

ВАС е посочено, че "Нормата на [чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ](#) не прави разграничение от какъв незаконосъобразен административен акт следва да са причинени вредите, за да възникне субективното право на увреденото лице на обезщетение на това основание. Материалноправната активна легитимация за ищеца произтича от факта на понесените върху правната му сфера вреди вследствие от действието на противоправния нормативен акт. Правопораждащият субективното право на обезщетение юридически факт е настъпилата в правната сфера на гражданина вреда, вследствие от незаконосъобразния административен акт. Корелативно от този момент възниква отговорността на държавата за тяхната обезвреда - пасивната материалноправна легитимация. От обективна страна също така отговорността на държавата по [чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ](#), вр. [чл. 7 от КРБ](#) не възниква и държавата не дължи обезщетение, ако са налице вреди, но те са причинени от административен акт, който не е противоправен. Принципът на правовата държава /[чл. 4, ал. 1 от КРБ](#) не допуска да е налице период от време - между възникването на вредите и решението за отмяна, през който гражданинът да търпи вреди и да няма субективно право да ги обезщети, а държавата да няма отговорност да ги овъзмезди чрез заплащане на обезщетение. Това не е допустимо нито в областта на гражданското право, нито в областта на административното право. Правото на обезщетение възниква от момента на увреждането, което е в резултат от действие на акт, противоречащ на закона. От възникване на правото на обезщетение възниква отговорността на държавата. Активната процесуална легитимация, отнасяща се до упражняване на възникналото вече субективно право, за разлика от самото субективно право възниква от момента на отмяната на административния акт като незаконосъобразен. [Член 204, ал. 1 от АПК](#), който сочи, че искът може да се предяви след отмяната на административния акт по съответния ред, регламентира само активната процесуална, но не и материалноправна легитимация.

Предявен след отмяната на акта по съответния ред, искът цели да обезщети вреди, възникнали преди това, възникнали по време на действието на акта, от момента на тяхното причиняване. В подкрепа на това становище е следното обстоятелство: когато нормативният акт страда от толкова тежък порок, водещ до неговата нищожност, предварителна отмяна не е необходима, нито е необходимо предварително обявяване на нищожността".

От така очертаната разпоредба е видно, че искът е осъдителен и с него се цели възмездяване на лицето, претърпяло вреди вследствие на незаконосъобразни актове, действия и бездействия. Но отговорността на държавата не е безусловна. За да бъде ангажирана, то следва да бъдат налице визираните в чл.1 от ЗОДОВ предпоставки-незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата, при или по повод изпълнение на административна дейност, отменени по съответния ред, вреда от такъв административен акт, причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт, действие или бездействие и настъпилия вредоносен резултат.

В настоящия случай на първо място, искът е насочен срещу надлежен ответник-Национална агенция по приходите, която съгласно разпоредбата на чл.2 ал.2 от ЗНАП е юридическо лице на бюджетна издръжка със седалище С. и длъжностните лица, издали отменения Ревизионния акт № Р-22221317005741-091-001/23.03.2018 година са Началник сектор "Ревизии" в при ТД на НАП- С. и Главен инспектор по

приходите в ТД на НАП- С.,но ТД на НАП не е юридическо лице. На второ място, съгласно сега действащия Закон за НАП-чл.6-Агенцията се състои от централно управление и териториални дирекции.Централното управление подпомага дейността на изпълнителния директор по планирането, организирането,ръководството и контрола на цялостната дейност на агенцията, както и в изпълнението на предоставените му правомощия по този закон., а териториалните дирекции установяват публичните вземания за данъци, за задължителни осигурителни вноски и други публични вземания, възложени им със закон, както и обезпечават и събират публичните вземания. Наред с това, съгласно чл.19,ал.1 от ЗНАП, Агенцията отговаря за вредите, причинени на физически и юридически лица от незаконни актове, действия или бездействия на нейни органи и служители при или по повод изпълнение на дейността им, а по силата на алинея втора,обезщетения за вреди от незаконни актове, действия или бездействия по ал. 1 може да се искат след тяхната отмяна. Когато вредите са причинени от нищожен акт на органите или служителите на агенцията или от тяхно незаконно действие или бездействие, нищожността на акта, съответно незаконосъобразността на действието или бездействието, се установява от съда, пред който е предявен искът за обезщетение и отговорността на агенцията обхваща всички имуществени и неимуществени вреди и пропуснати ползи и се реализира по реда, предвиден в [Закона за отговорността на държавата за вреди, причинени на граждани.](#)

На следващо място, пасивно легитимирани по тези иски са съответните държавни органи - юридически лица,а не техните териториални поделения или обособени структури без правосубектност, тъй като по исковете за обезщетяване на вреди,причинени на граждани, пасивно легитимиран е държавният орган, с който длъжностното лице, причинител на вредата, е в трудови или служебни правоотношения. Отговорността на държавния орган се обосновава с качеството му на възложител на работата, която се извършва в негов интерес, и с правото му на подбор на съответните длъжностни лица за изпълнение на определени трудови или служебни функции.

По силата на чл.6,ал.3 от ЗНАП, Териториалните дирекции установяват публичните вземания за данъци, за задължителни осигурителни вноски и други публични вземания, възложени им със закон, както и обезпечават и събират публичните вземания, като в териториалните дирекции могат да се създават дирекции, отдели и сектори. В чл.7, ал.1 от ЗНАП е посочено, че органи на агенцията са директорите на дирекции, началниците на отдели и сектори, служителите, заемащи длъжност "държавен експерт по приходите", "държавен инспектор по приходите", "главен експерт по приходите", "старши експерт по приходите", "експерт по приходите", "главен инспектор по приходите", "старши инспектор по приходите" и "инспектор по приходите". От своя страна, с ДОПК се уреждат производствата по установяване на задълженията за данъци и задължителни осигурителни вноски, както и по обезпечаване и събиране на публичните вземания, възложени на органите по приходите и публичните изпълнители. По силата на Чл. 7,ал. 1 от ДОПК, актовете по този кодекс се издават от орган по приходите, съответно от публичен изпълнител, от компетентната териториална дирекция. Правомощията на органите по приходите са визирани в чл.12,ал.1 от ДОПК, като едно измежду които е да извършват проверки и ревизии. В чл.108 от ДОПК е доуточнено, че данъчните задължения и задълженията

за задължителни осигурителни вноски се установяват с ревизионен акт по [чл. 118](#). По аргумент от нормата чл.110 от ДОПК, органите по приходите осъществяват данъчно-осигурителния контрол чрез извършване на ревизии и проверки. Съгласно алинея втора на чл.110 от ДОПК, ревизията е съвкупност от действия на органите по приходите, насочени към установяване на задължения за данъци и задължителни осигурителни вноски. От друга страна, в чл.118 от ДОПК е доуточнено, че [javascript:y1\(\)](#) с ревизионния акт се установяват, изменят и/или прихващат задължения за данъци и за задължителни осигурителни вноски. възстановяват резултати за данъчен период, подлежащи на възстановяване, когато това е предвидено в закон, възстановяват недължимо платени или събрани суми. Съгласно чл.119,ал.2 от ДОПК, ревизионният акт се издава от органа, възложил ревизията, и ръководителя на ревизията в 14-дневен срок от подаването на възражение или от изтичането на срока за подаване на възражение. В разпоредбата на чл.112,ал.2 от ДОПК е посочено, че ревизията може да се възлага от: органа по приходите, определен от териториалния директор на компетентната териториална дирекция или от изпълнителния директор на Националната агенция за приходите или определен от него заместник изпълнителен директор - за всяко лице и за всички видове задължения и отговорности за данъци и задължителни осигурителни вноски. От друга страна, в нормата на чл.152,ал.1 и 2 от ДОПК е визиран задължителен административен ред за обжалване на ревизионен акт пред решаващия орган-Директор на Дирекция "ОДОП" -Ревизионният акт може да се обжалва изцяло или в отделни негови части в 14-дневен срок от връчването му, като решаващ орган е съответният Директор на Дирекция "Обжалване и данъчно-осигурителна практика" при Централното управление на Националната агенция за приходите.

От събраните по делото доказателства е видно, че ищецът претендира заплащане на обезщетение за претърпени имуществени вреди, вследствие отмяна на Ревизионен акт №Р-22221317005741-091-001/23.03.2018 година и то по административен ред от страна на Директор на Дирекция "ОДОП".

Решаващият орган по чл. 152,ал. 2 ДОПК издал Решението, с което е отменен и изменен РА от 23.03.2018 година безспорно е административен орган, действащ в изпълнение на нормативно възложени задължения и това по своето съдържание представлява изпълнение на административна дейност във фазата на административното обжалване. От друга страна, самият Ревизионен акт също е властнически акт- на органи по приходите, с който се установяват задължения за данъци/ в случая по ЗДДС и по ЗКПО.

Следва да бъде посочено, че производството по оспорване на ревизионния акт в конкретната хипотеза се е развило по реда на ДОПК, като е приключило във фазата на обжалването по административен ред и е приключило с отмяна на издадения срещу ищеца Ревизионен акт от 23.03.2018 година. Но в Глава осемнадесета на ДОПК "Обжалване на ревизионния акт по административен ред", в която систематично място имат разпоредбите на чл.152-чл.155 няма норма, която урежда въпроса с разпределението на понесените от страните разноски. От друга страна, съгласно ДОПК обжалването на ревизионните актове по административен ред е задължително, а не алтернативно/ по воля и желание на страната, за която актът е неблагоприятен/, ревизионният акт и същият не може да се обжалва пред съда, ако не е бил обжалван пред Директор на Дирекция "ОДОП". Вярно е, че в разпоредбата на чл. 161 ДОПК е уредена отговорността за разноските, но в хода на съдебно обжалване на ревизионен акт и тя има своето систематично място в Глава

деветнадесета "Съдебно обжалване на ревизионния акт "като предвижда, че на жалбоподателя се присъждат разноските по делото и възнаграждението за един адвокат за всяка инстанция, съразмерно уважената част на жалбата, като съдът е в правото си да редуцира тези разноски при определени предпоставки. Но също така е вярно, че съгласно § 2 от ДР на ДОПК за неуредените в кодекса въпроси се прилагат разпоредбите на АПК и Гражданския процесуален кодекс (ГПК). От друга страна, в АПК въпросът с разноските в административното производство също не е уреден. В Глава шеста "Оспорване на административните актове по административен ред" този въпрос изобщо не е засегнат. В глава пета „Издаване на административни актове“, Раздел първи "Индивидуални административни актове", с разпоредбата на чл. 47, ал. 2 е предвидено на лицата по чл. 44, ал. 3 от същия кодекс да "се признават пътни и други разходи" от органа, водещ производството, преди издаване на акта по нормативи, определени от министъра на финансите. Съгласно чл. 59, ал. 2, т. 6 АПК индивидуалният административен акт следва да съдържа и разпореждане относно разноските. Това задължава административния орган при издаването на административния акт да обобщи направените до момента разноски от участващите в производството страни и да ги разпредели съобразно факта по чия инициатива или по чия вина са предприети съответните процесуални действия. Налице е законова празнота и в ДОПК и в АПК относно понесените от страната разноски в това производство. Наред с това, в отменителното и изменителното Решение на Директор на Дирекция "ОДОП" от 14.06.2018 година не се съдържа разпореждане относно разноските. За страната в обжалването по административен ред съществува единствено възможността да претендира като претърпени вреди направените разноски в производството по обжалване по административен ред на издадения срещу нея Ревизионен акт единствено по реда на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ, тъй като друг ред за защита не съществува и не е налице хипотезата на чл.8, ал.3 от ЗОДОВ/когато закон или указ е предвидил специален начин на обезщетение, този закон не се прилага. Това е така, защото правото на защита и правна помощ е основно конституционно право не само на гражданите, но и на юридическите лица, и упражняването му не може да се тълкува само и единствено като акт на свободната воля за договаряне на ищеца. Да се приеме противното, това би означавало да се ограничи правото на защита посредством липса на възможност да се възстановяват разноските за защитата и очевидно не е такава идеята на законодателя. Следва да бъде посочено, че разпоредбата на чл.13 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи /КЗПЧОС/, ратифицирана със закон, приет от НС на 31 юли 1992 г. ,ДВ, бр. 66 от 14.08.1992 г., обн., ДВ, бр. 80 от 2.10.1992 г., в сила от 7.09.1992 г/. урежда правото на ефективни правни средства за защита и сочи, че всеки, чиито права и свободи, предвидени в тази конвенция, са нарушени, трябва да разполага с ефикасни вътрешноправни средства за тяхната защита от съответна национална институция дори и нарушението да е извършено от лица, действащи в качеството си на представители на официалните власти. Безспорно разпоредбата е приложим и по отношение на юридически лица/ в който дух е именно и ЗОДОВ/ и за да са ефикасни средствата за защита, те не трябва да бъдат ограничавани по никакъв начин и в нито един момент– нито в административната фаза на обжалване, нито в съдебната.

Отговорността, съобразно фактическите състави на ЗОДОВ, следователно е резултат от незаконосъобразно осъществяване на публични функции-административни и правозащитни от органите на държавата, общините и съдебната власт. Спазването на законността и защитата на правопорядъка, като израз на принципа на върховенството на закона, е задължение на всички длъжностни

лица и органи на публичната власт. Задълженията, които законите възлагат на административните органи в тази насока са свързани, освен с издаване на индивидуални, общи и нормативни административни актове чрез упражняване на правоприлагаща и нормотворческа дейност, и с налагане на административни наказания Наред с другите правни форми на изпълнителна дейност - правотворческа, правоприлагаща и договорно-правна, класифицирани според предметно им съдържание и цел, тя представлява форма на административна /изпълнителна/ дейност, извършва се по административен ред чрез властнически метод, въз основа на законово предоставена административна компетентност.

В конкретната хипотеза, действително е налице отмяна на Ревизионния акт, който е издаден в резултат на административна дейност и то с влязло в сила Решение на Директор на Дирекция“ОДОП/ във фазата на задължителното административно обжалване на този ревизионен акт/. Основният спорен въпрос по делото е дали вредите, които претендира ищецът в размер на 4910 лева са пряка и непосредствена последица от отмяната на акта- Ревизионен акт.

От доказателствата по делото е видно, че след като е издаден Ревизионен акт от 23.03.2018 година на 02.04.2018 година управителят на дружеството- ищец упълномощил адвокат Л. Д. да осъществява процесуално представителство пред Директор на Дирекция“ ОДОП“ по повод обжалването на издадения ревизионен акт. Такава жалба е изготвена и депозирана от страна на адвокат Л. Д. на дата 18.04.2018 година. Неоснователен е доводът на процесуалния представител на ответника по иска , че представеният Договор за правна защита и съдействие е негодно доказателство , създадено само и единствено за нуждите на съдебното производство. На първо място, едва с писмените си бележки процесуалният представител на ответника по иска прави довод за това, че тези документи са неистински. На второ място, на процесуалния представител на ответника по иска са убягнали не само приложените по делото доказателства , но и отразеното в Решение № 840/14.06.2018 година на Директор на Дирекция“ ОДОП“, че жалбата на ищеца срещу издадения Ревизионен акт е подадена от адвокат Л. Г.. На следващо място, още в хода на самото производство по обжалване на издадения Ревизионен акт по административен ред, ищецът е представил Договора за правна защита и съдействие по повод обжалването по административен ред на издадения Ревизионен акт. Ако в действителност не е бил представен този Договор за правна защита и съдействие, но е посочено , че жалбата е подадена от пълномощник, то Директор на Дирекция“ ОДОП“ е щял да остави жалбата без движение с указания за отстраняване на нередовностите в нея в посока представяне на надлежно пълномощно на адвоката, подал жалбата-хипотеза, която не е налице. Обстоятелството, че счетоводната къща, която обслужва ищеца и съответно на това и адвокат Д., не може да доведе до извод, че този Договор е неистински и не е бил представен в хода на административното обжалване на издадения ревизионен акт.

Безспорно издаденият Ревизионен акт и Договорът за правна защита се намират в отношение на обуславяща причина и следствие – ако не бе издаден ревизионният акт, нямаше да бъде ангажирана правна защита. Ето защо, въпреки че адвокатската защита черпи своето правно основание от Договора за правни услуги, който по съществото си е Договор за поръчка, той не прекъсва причинно-следствената връзка между незаконосъобразния акт на държавния орган и претърпяната вреда. Ревизионният акт е *conditio sine qua non*/ условие, без което не може/ и служи като единствено фактическо основание за извършване на разходите за правни услуги, минималният размер на които е нормативно определен. Ето защо, направеният разход за адвокатско възнаграждение при упражняване на основното право на

защита е в пряка връзка с незаконосъобразния административен акт и ако той не бе издаден, ищецът не би ангажирал адвокатска защита по повод задължителното административно обжалване на този ревизионен акт пред Директор на Дирекция“ ОДОП“. Единствената възможност на ищеца да възстанови направените разходи за това производство, с които безспорно е намалено имуществото му, е тази да претендира обезщетяването им по реда на ЗОДОВ.

Неоснователен е доводът на процесуалния представител на ответника по иска , че заплатената сума в размер на 4910 лева–адвокатско възнаграждение не представлява пряка и непосредствена последица от увреждането. Напротив- ако не бе издаден този Ревизионен акт, то и ищецът не би ангажирал адвокат. Да вярно е, че ангажирането на адвокат в това производство не е задължително, но също така е вярно , че само този факт не може да доведе до извод, че липсата на задължителност не е в пряка причинна връзка с издадения ревизионен акт, още повече, че на всеки е предоставено право да защити правата и интересите си и това право е и конституционно установено. **“Адвокатската защита е конституционно гарантирана от чл. 56 от Конституцията на Република България и законово регламентирана със Закона за адвокатурата дейност, която се осъществява от адвокати - лица с висше юридическо образование, които не са държавни служители и които за висококвалифицирания си труд получават хонорар от доверителя си на принципа на свободното договаряне при нормативно определен минимум. Тази защита е по закон задължителна само по определена категория дела и за определен кръг от лица, но на практика за всеки един чужденец, български гражданин без юридическо образование, а още повече за неграмотен или гражданин с начално или основно образование, би било много трудно, граничецо с невъзможното да се справи със защитата си по каквото и да е съдебно дело, особено ако насрещната страна, е държавен орган, носител на властнически правомощия, съветван и подпомаган от платени държавни служители с висше юридическо образование-юрисконсулти“.**

В този смисъл, тези разходи за заплатеното адвокатско възнаграждение са типични и присъщи, както и необходими за надлежното упражняване на право на жалба срещу издадения Ревизионен акт и безспорно са пряка и непосредствена последица от издаване на отменения ревизионен акт- ако той не бе издаден,самият ревизиран данъчен субект/ ищец в настоящото производство не би ги направил и претърпените вреди- имуществени са свързани с ангажиране на адвокатска защита срещу издадения ревизионен акт.“Легална дефиниция на тези понятия пряка и непосредствена последица от увреждането, законодателят не е дал нито в Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, нито в чл. 51 от действащия Закон за задълженията и договорите, към който препраща параграф 1 от ПЗР на ЗОДОВ, нито в действалия от 1893 до 1950 г. Закон за задълженията и договорите, нито в други нормативни актове от действащото право. Както правната теория, така и съдебната практика, обаче, е приела критерии, от които да се изхожда при дефинирането на тези понятия.

Според правната доктрина водещи при определянето на съдържанието на понятията „пряка и непосредствена последица“ са теорията за равноценността, според която един факт е причина за резултата, когато, ако този факт е липсвал, то резултатът не би настъпил, и адекватната теория, съгласно която причина са тези условия, които причиняват резултата нормално, типично, адекватно, а не по изключение.

В практиката на Върховния касационен съд, изразена в Решение № 81/27.1.2006 г. по гр.д. № 23/2005 г. на 4 гражданско отделение на ВКС, Решение №

129/25.07.2005 г. по гр.д. № 2439/2003 г. на същото отделение на ВКС и други е възприето разбирането, че "...непосредствени вреди са тези, които по време и място следват противоправния резултат, а преки са тези, обосновават причинната връзка между противоправността на поведението на деликвента и вредите". Основавайки се на това разбиране, гражданските съдилища и Върховния касационен съд безпротиворечиво приемат като вреди по смисъла на чл. 45 във връзка с чл. 51 от ЗЗД платените от гражданин с телесно увреждане хонорари за преглед и лечение от лекар и зъболекар, платените от собственик на увредена вещ хонорари за нейното възстановяване от съответен специалист, и други подобни, макар и да няма законово задължение да бъде потърсено съдействие от специалист в съответната област. Това е така, тъй като се приема, че разходите за хонорари на тези специалисти са неотменно свързани с увреждането, че без тяхна помощ увреденото лице не би се справило адекватно с последиците от това увреждане, и че те са породени единствено и само от това увреждане, и ако то не беше налице, те не биха били направени.

Водени от това разбиране, гражданските съдилища и Върховният касационен съд безпротиворечиво приемат като пряка и непосредствена последица от увреждането по смисъла на чл. 4 от ЗОДОВ и платените от гражданите хонорари за адвокатска защита в хипотезите на т. т. 1-7 на ал. 1 на чл. 2 от ЗОДОВ, макар и адвокатската защита да не е задължителна. Възникването и признаването на право на обезщетение от непозволено увреждане не е функция и не зависи от неговия претендиран размер. Основно задължение на съда при тези производства е първо да установи дали искането се основава на действително настъпил в житейския мир правно релевантен факт - издаден незаконосъобразен ревизионен акт, отменен по съответния ред с помощта на адвокатска защита, за която ищецът е заплатил хонорар, и едва след това да установи неговият действителен размер. Преки са само тези вреди, които са типична, нормално настъпваща и необходима последица от вредоносния резултат, т. е. които са адекватно следствие от увреждането. Непосредствени вреди са тези, които са настъпили по време и място, следващо противоправния резултат. Всичко това сочи, че ако не бе издаден ревизионният акт, то ищецът не би предприел действия по обжалването му и от там не би направил тези разходи, свързани с ангажиране на адвокат, при което безспорно е налице увреждане в имуществената сфера на ищеца, довело до намаляване на неговия патримониум. Вредата е неблагоприятна последица, която накърнява правната сфера на едно лице. Вредите се делят на две големи групи: имуществени (материални) вреди и неимуществени (морални) вреди. Имуществените вреди накърняват имуществената сфера на лицата. Това са правото на собственост, ползване, строеж, сервитут, правото на надстрояване, пристрояване, подстрояване, различните субективни права на вземане, наследствени права и т.н. При договорната отговорност се носи отговорност за имуществени вреди. От своя страна, имуществените вреди се делят на претърпяни загуби и пропуснати ползи. Претърпяна загуба е онази разлика в имуществото на лицето, която се получава след неизпълнение на задълженията на другата страна по договора и при нея се съпоставя наличното имущество на изправната страна по време на възникването на задължението и наличното имущество на страната след неизпълнението на задължението и тази разлика се нарича претърпяна загуба.

Вредите са доказани както по основание, така и по размер и касаят периода след издаване на ревизионния акт до постановяване на отменителното решение на Директор на Дирекция "ОДОП". Това обедняване/ претърпяна загуба/ безспорно е

настъпило в имуществената сфера на ищеца и то на дата 02.04.2018 година/ когато е платено адвокатското възнаграждение от страна на ищеца и затова заплатената сума от 4910 лева за адвокатска защита във връзка с оспорването по административен ред следва да се квалифицира като вреда, непосредствено произтичаща от отменен незаконосъобразен административен акт. Неоснователен е доводът на процесуалния представител на ответника по иска , че след като ищецът не е надлежно осчетоводил заплатената от него сума в размер на 5000 лева, то не е налице плащане на сумата от страна на ищеца, защото дали вярно ще отрази една стопанска операция/ в това число и заплащането на адвокатския хонорар от страна на ищеца ,не може да обуслови извод, че тази сума не е платена. Въпросът за вярно отразяване на стопанската операция чрез разнасяне по съответните счетоводни сметки не рефлектира върху това дали сумата е заплатена или не, защото ако ищецът погрешно е осчетоводил или изобщо не е осчетоводил една стопанска операция ,то той подлежи на проверка и санкциониране по Закона за счетоводството и приложимите счетоводни стандарти. На следващо място, от заключението на вещото лице, изготвило съдебно счетоводната експертиза, което настоящата съдебна инстанция намира за обективно и компетентно изготвено, независимо, че е оспорено от страна на процесуалния представител на ответника по иска, е видно, че в счетоводствата на ищеца заплатената от него сума в размер на 5000 лева е счетоводно отразена по Дебита на сметка 602- Разходи за външни услуги на Кредит сметка 401- Доставчици – партньор адвокат Л. Д. и следващата кореспонденция на счетоводни сметки е Дебит сметка 401 Доставчици на кредит сметка 501- Каса в лева за извършеното плащане на сумата от 5000 лева на дата 02.04.2018 година. Настоящият съдебен състав намира твърдението на юрисконсулт Й. , че след като не е издаден РКО, то сумата не е заплатена. На първо място, дали е издал РКО или не ищецът ,то това не може да обуслови липса на плащане от негова страна по отношение на сумата от 5000 лева. На следващо място.**С т. 1 на [ТР № 6/06.11.2013 г.](#) С т. 1 на [ТР № 6/06.11.2013 г. по т.д. № 6/2012 г.](#) ОСГТК на ВКС е прието, че съдебни разноски за адвокатско възнаграждение се присъждат, когато страната е заплатила възнаграждението. В договора следва да е вписан начина на плащане - ако е по банков път, задължително се представят доказателства за това, а ако е в брой, то тогава вписването за направеното плащане в договора за правна помощ е достатъчно и има характер на разписка.**

Неиздаването на РКО по никакъв начин не може да доведе до извод, че сумата от 5000 лева по Договора не е заплатена от страна на ищеца. Твърдението на процесуалния представител на ответника по иска, че сумата от 5000 лева е осчетоводена в по- късен момент и води до извод, че сумата не е платена, защото по- късното осчетоводяване или изобщо неосчетоводяването на дадена сума по никакъв начин не рефлектира върху факта на плащането и, защото самото осчетоводяване засяга счетоводната политика на дружеството, но същото не може да бъде доказателство за неизвършено плащане. Наред с това, от доказателствата по делото / в това число и от заключението на вещото лице, изготвило съдебно-счетоводната експертиза е видно, че адвокат Д. е включил процесната сума от 5000 лева в ГДД за 2018 година, но дори и да не бе включил тази сума в ГДД за съответната година, то това по никакъв начин не може да доведе до извод ,че сумата от 5000 лева не е получена от него. Лицето, което е получило доходи и не ги е декларирало подлежи на административно- наказателна отговорност на извършване на проверка или на ревизия и тези понятия и правни способности следва да са добре познати на юрисконсулт Й., след като е такъв в НАП. Неоснователно е твърдението на процесуалния представител на ответника по иска, че сумата от 5000 лева е следвало да намери отражение и в Справката – декларация по чл.125 от

ЗДДС, тъй като в тази Справка по ЗДДС се включват издадените фактури и от данъчни, а не платени суми, още повече, че по делото липсва издадена както опростена, така и данъчна фактура от страна на адвокат Л. Д.. Отново и за пореден път съдебният състав намира, че дали една сума е включена в СД за съответния период или не, не може да бъде доказателство за това дали е налице реално плащане на една сума или не.

Вредата, която претендира ищецът – в размер на 4910 лева/ явяваща се пропорционална част от заплатената сума от 5000 лева съобразно с отменената и уважена част с Решението на Директор на Дирекция“ ОДОП“ от установените задължения за данъци и е доказана до този размер. В случая и при казаното по-горе, доказва се вредите, че са пряка е непосредствена последица от отмяна на ревизионния акт и безспорно е налице причинна връзка по [чл. 4 от ЗОДОВ](#).

Що се касае до възражението на юрисконсулт Й. за прекомерност на обезщетението за присъждане на имуществени вреди, то това възражение е направено след приключване на устните състезания/ който е крайният момент, в който следва да се депозира такова възражение, а не с писмените бележки след приключване на устните състезания. Нещо повече дори- нито в отговора на исковата молба, нито при предходното разглеждане на делото от АССГ, нито в хода на настоящото производство юрисконсулт Й. е депозирала възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение претендирано под формата на обезщетение, за да се произнесе съдът по него. Депозиране на същото едва с писмената защита по делото по никакъв начин не може да обуслови своевременно направено възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Нещо повече дори единственото направено възражение на юрисконсулт Й. е по повод заплатения адвокатски хонорар в настоящото производство и това изрично е записано и в Протокола от проведеното съдебно заседание на 02.03.2021 година, с оглед на което съдът не обсъжда възражението за прекомерност на адвокатското възнаграждение в размер на 5000 лева именно поради късното му депозиране.

Всичко това води до извод, че всички елементи от фактическия състав на отговорността, визирани в чл.1 от ЗОДОВ са налице, което прави исковата претенция основателна и доказана и предполага осъждане на ответника да заплати посоченото обезщетение в размер на 4910 лева. В този смисъл са РЕШЕНИЕ №3879/29.03.2017

по адм. дело №7174/2016 година по описа на ВАС, Решение №8585/26.06.2018 година на ВАС по адм. дело №6423/2017, Решение №9424/10.07.2018 година по адм. дело №6424/2017 година на ВАС. И Решение №13179/07.10.2019 по адм. дело № 3060/2019.

По иска за заплащане на законната лиха от датата на предявяване на иска до окончателното изплащане на сумата.

Предвид основателността и доказаността на иска за обезщетение, претенцията за заплащане на законната лихва също е основателна и следва да бъде уважена. Задължението за лихва има акцесорен характер и следва съдбата на главното вземане. Предвид обстоятелството, че искът за заплащане на обезщетение за имуществени вреди е основателен, настоящият съдебен състав намира, че и исковата претенция за заплащане на законната лихва от 02.08.2019 година до окончателното изплащане на сумите е основателна. В подкрепа на този извод е и т.4 то ТР №3/2004 година на ОСГК на ВКС според което, при незаконни актове на администрацията началният момент на забавата и съответно на дължимостта на законната лихва върху сумата на обезщетението, както и началният момент на погасителната давност за предявяване на иска за неговото заплащане, е влизане в сила на решението, с което се отменят унищожаваните административни актове, при

нищожните – това е моментът на тяхното издаване, а за незаконни действия, или бездействия на административните органи – от момента на преустановяването им. Това е така, защото началният момент на забавата за плащане на обезщетение за вреди от незаконни актове на администрацията, съответно на задължението за плащане на законна лихва, е моментът на влизане в сила на решението за отмяна на административния акт, тъй като тогава се счита завършен фактическият състав на имуществената отговорност по [чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди](#). В този смисъл е приетото по [Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2005 г. по гр. дело № 3/2004 г.](#) на Общото събрание на гражданската колегия на Върховния касационен съд. Съгласно т. 4 от цитираното Тълкувателно решение, вземането за обезщетение става изискуемо от датата на влизане в сила на решението за отмяна на незаконосъобразния административен акт. От този момент ответникът изпада в забава и се дължи мораторна лихва, но само и единствено, ако същият е бил надлежно поканен да заплати полагащото се обезщетение и въпреки отправената покана, не е заплатил обезщетението.

С оглед изхода на спора и в съответствие с разпоредбата на чл.10 от ЗОДОВ, претенцията на ищеца за присъждане на разноски е основателна и в негова полза следва да се присъдят разноски, съобразно с уважената част от иска. Съгласно нормата на чл.10,ал.3 от ЗОДОВ,ако искът бъде уважен изцяло или частично,съдът осъжда ответника да заплати разноските по производството,както и да заплати на ищеца внесената държавна такса.Съдът осъжда ответника да заплати на ищеца и възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, съразмерно с уважената част от иска.

но преди да бъде определен техният размер, съдът следва да обсъди направеното възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение в настоящото производство.Съгласно разпоредбата на чл.78,ал.5 ГПК/ приложима по силата на препращащата норма на чл.144 от АПК/, ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл.36 от Закона за адвокатурата.В съответствие с разпоредбата на чл.36,ал.2 от Закона за адвокатурата, размерът на възнаграждението се определя в договор между адвоката и клиента,като размерът трябва да бъде справедлив и обоснован и не може да бъде по-нисък от предвидения в Наредба на Висшия адвокатски съвет размер за съответния вид работа. В нормата на чл.78,ал.5 от ГПК/ приложима по силата на препращащата норма на чл.144 АПК е предоставено право на съда да прецени дали да уважи искане за намаляване на адвокатското възнаграждение, като законодателят само е ограничил минималната долна граница,под която не може да се намали възнаграждението- не по- малко от минималния размер,предвиден в Закона за адвокатурата, но съдът не е обвързан с максималния размер,които може да присъди възнаграждение,но ако е доказано като заплатено.Разпоредбата на чл.78,ал.5 от ГПК намира приложение - само при депозирано искане от страната за намаляване на разноските.

В отговор на преюдициално запитване по т. 1 на Решение от 23.11.2017 г. по съединени дела С-427/16 и С-428/16 на СЕС, първи състав, според който разпоредбата на чл. 101, § 1 ДФЕС вр. чл. 4, § 3 Д. трябва да се тълкува в смисъл, че национална правна уредба като разглежданата в главните производства, съгласно която, от една страна,адвокатът и неговият клиент не могат – под страх от дисциплинарно производство срещу адвоката – да договорят възнаграждение в по-нисък от минималния размер, определен с наредба, приета от професионална организация на адвокатите като Висшия адвокатски съвет (България), и от друга

страна, съдът няма право да присъди разноски за възнаграждение в по-нисък от минималния размер, би могла да ограничи конкуренцията в рамките на вътрешния пазар по смисъла на чл. 101, § 1 ДФЕС. Всеки съд следва да прецени дали с оглед на конкретните условия за прилагането ѝ такава правна уредба действително отговаря на легитимни цели и дали така наложените ограничения се свеждат до това, което е необходимо, за да се осигури изпълнението на тези легитимни цели.

Приложението на правото на Европейския съюз, включително на тълкуването, дадено от СЕС по цитираното преюдициално запитване е служебно императивно задължение на всяка национална юрисдикция във всяко нейно производство и е без значение дали насрещната страна е правила или не възражение за прекомерност против адвокатския хонорар, претендиран от молителя.

Националният съд не може да се преструва, че не е постановявано такова тълкуване на общностната правна уредба от СЕС, нито може да чака националният законодател да създаде национална правна уредба, която да предвижда някакъв нарочен механизъм за прилагането на тълкуването. Напротив, националният съд е длъжен сам да приложи разпоредителната част от тълкуването, като тълкувателна правна норма със собствен регулативен потенциал. В изпълнение на това си задължение, настоящият съдебен състав намира, че адвокатската професия е свободна професия, чието упражняване представлява самостоятелен икономически риск. Ето защо трудът на адвоката не е равен и не може да бъде равен непременно на труда на юрисконсулта (каквото пълномощник е защитавал ответника по иска и не зависи от размерите на юрисконсултското възнаграждение по чл. 25, ал. 1 от Наредба за заплащането на правната помощ–арг. чл. 78, ал. 8 ГПК, ред., ДВ, бр. 8/2017 г. Адвокатският хонорар обаче не може и е непременно да е много по-висок, особено по дела, които не се отличават с фактическа и правна сложност. В принципен план съгласно чл. 6, ал. 3 Закона за адвокатурата без полагане на изпит за адвокати се вписват кандидати с юридически стаж от пет години (вкл. и най-вече юрисконсултите). Очевидно, в очите на законодателя трудът на юрисконсултите като юристи е съпоставим или поне не много по-малко ценен от труда на адвокатите. Адвокатското възнаграждение съответно, за да не доведе до ограничаване на конкуренцията, не трябва да е значително по-голямо от това на юрисконсултите, поне по делата, които не се отличават с фактическа и правна сложност и са с малък обем на процесуални действия. Диапазоните на юрисконсултското възнаграждение по иски дела са 100-300 лева. В случая българската правна уредба не съдържа каквото и да било точен критерий, който би могъл да гарантира, че определените от Висшия адвокатски съвет минимални размери на адвокатските възнаграждения са справедливи и обосновани при зачитане на общия интерес. Освен това единствената форма на контрол, който се упражнява от публичен орган върху наредбите на Висшия адвокатски съвет за определяне на минимални размери на адвокатските възнаграждения, е контролът на Върховния административен съд, като този контрол е ограничен до това дали тези наредби са в съответствие с Конституцията и българските закони. Запитващата юрисдикция следва да провери дали с оглед на конкретните условия за прилагането ѝ такава правна уредба действително отговаря на легитимни цели и дали така наложените ограничения се свеждат до това, което е необходимо, за да се осигури изпълнението на тези легитимни цели. На тази плоскост, съдът намира, че заплатеното адвокатско възнаграждение не е прекомерно и не следва да бъде редуцирано. По делото няма доказателства, адвокатът да е регистриран по ЗДДС. Вярно е, че самото възнаграждение, което в случая се претендира като обезщетение надхвърля минималния размер на възнаграждението, но също така е вярно, че защитата по обжалването на ревизионния акт предполага сериозно запознаване с всички събрани в хода на ревизионното производство

доказателства, задълбочен анализ не само на доказателства, но и на приложими правни норми и отделно от това добро познаване на Европейското право и съдебната практика на ВАС, при което заплатеният адвокатски хонорар не е несправедлив и несъответен на оказаната правна помощ. Напротив – точно обратното. С оглед на това, настоящият съдебен състав намира възражението за недоказаност на иска по размер, респективно на това, възражението за прекомерност на претендираното обезщетение за претърпени имуществени вреди за неоснователно и не следва да бъде уважено. Безспорно са налице извършени надлежни процесуални действия, изложени правни аргументи, които са възприети като основателни и послужили за отмяна на ревизионния акт. Ефикасността на защитата, бързото решаване и етапът, в който е приключил процесният спор не може да обоснове недължимост на обезщетението. Причинената вреда подлежи на пълно репарирание. Дължимата е обезвреда на всички вреди, като следва да се обезщети изцяло вредоносния резултат.

Ищецът е заплатил държавна такса в размер на 25 лева, депозит за вещо лице в размер на 150 лева и е представляван от адвокат, като в представения Договор за правна защита и съдействие от 08.02.2021 година заплатеното адвокатско възнаграждение е в размер на 1200 лева, получено от адвоката в деня на подписване на договора. Но преди да бъде определен размерът на разноските, съдът следва да обсъди направеното възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, депозирано от страна на юрисконсулт Й. в последното съдебно заседание.

От представения Договор за правна защита и съдействие е видно, че на дата 08.02.2021 година ищецът е сключил Договор, по силата на който адвокат Л. Д. поел задължени да осъществи процесуално представителство по адм. дело № 349/2021 година оп описа на АССГ, а договореното възнаграждение е в размер на 1200 лева, платено в брой при подписване на договора. Цената на иска е в размер на 4910 лева и съгласно чл.8, ал.1, т.2 от Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения при интерес от 1000 до 5000 лв. - 300 лв. плюс 7 % за горницата над 1000 лева или минималното адвокатско възнаграждение е в размер на 573,70 лева. Договореното и заплатено адвокатско възнаграждение е в размер на 1200 лева и същото е прекомерно и не съответства на действителната правна и фактическа сложност на делото. Производството по ЗОДОВ не се отличава с правна и фактическа сложност, проведено е едно съдебно заседание, на което е взела участие адвокат А.- преупълномощена от адвокат Д., като дори назначаването на съдебно-счетоводна експертиза е извършено от съда и то по поставени от съда задачи, а не от страна на адвокат Д.. С оглед на това в полза на ищеца следва да се присъди адвокатско възнаграждение в този размер – редуциран.

Общият размер на разноските е в размер на 748,70 лева и ответникът следва да бъде осъден да я заплати. Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски. Отговорността за разноски по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най-голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК, по присъждането на разноски, съдът се произнася във всеки акт, с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция. Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и

тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия.

С оглед дадените задължителни указания в отменителното Решение на ВАС при новото разглеждане на делото съдът да се произнесе и по разноските направени в касационното производство по реда на чл.226,ал.3 от АПК, съдът намира, че следва да се произнесе по тях.

Предвид факта , че с настоящото решение се уважава предявеният иск, то съдът следва да прецени дали ли са основания за присъждане на разноски за касационно производство на ищеца пред ВАС.

В хода на касационното производство ищецът е представяван от адвокат Д. , който е подал Отговор по касационната жалба и е взел участие в проведеното заседание пред ВАС и представил на лист 31 от делото пред ВАС Разписка, с която удостоверява, че е получил сумата от 600 лева от страна на управителя на [фирма] по повод производството пред ВАС на РБ. Но по делото пред ВАС липсва представяне на Договора за правна защита и съдействие ,от който де се установи какво е договорено и какво е заплатено. Представянето на доказателства за заплащане на възнаграждението/ разписка за заплатеното адвокатско възнаграждение по договор за защита и процесуално представителство в размер на 600 лева и с представянето на списък на разноските по [чл. 80 ГПК](#), не отпада задължението на страната да представи и самия договор, в който е уговорено възнаграждението. Горното е необходимо, за да прецени съдът дали е налице пълно тъждество между договореното и реално заплатеното възнаграждение, а в конкретния случай такива доказателства липсват. Съдебни разноски за адвокатско възнаграждение се присъждат ,когато страната е заплатила възнаграждението. В договора следва да е вписан начина на плащане - ако е по банков път, задължително се представят доказателства за това, а ако е в брой,то тогава вписването за направеното плащане в договора за правна помощ е достатъчно и има характера на разписка/ аргумент от Тълкувателно решение по [Тълкувателно дело № 6/2012 г.](#) на ОС на ГК и ТК и разясненията по т.1 от същото не водят до извод, различен от горния. **В този смисъл е Определение № 10681 от 28.08.2017 г. на ВАС по адм. д. № 8610/2016 г., VII о., докладчик съдията Д. М..**

Воден от горното и на основание чл.203 АПК,вр.с чл.1,ал.1 от ЗОДОВ, Административен съд С.-град

Р Е Ш И :

ОСЪЖДА НАЦИОНАЛНА АГЕНЦИЯ ЗА ПРИХОДИТЕ- ГР.С. ДА ЗАПЛАТИ НА [фирма]- гр.С. СУМАТА ОТ 4910 ЛЕВА- обезщетение за претърпени имуществени вреди и представляващо заплатен адвокатски хонорар по повод обжалване на Ревизионен акт №Р-22221317005741-091-001/23.03.2018 година по административен ред, настъпили вследствие отмяна и изменение на Ревизионен акт №Р-22221317005741-091-001/23.03.2018 година от страна на Директор на Дирекция“ ОДОП“ с Решение № 840/14.06.2018 година, ведно със законната лихва за забава върху сумата от предявяване на иска -09.10.2018 година да окончателното изплащане на сумата.

ОСЪЖДА НАЦИОНАЛНА АГЕНЦИЯ ЗА ПРИХОДИТЕ- ГР.С. ДА ЗАПЛАТИ НА [фирма]- ГР.С. СУМАТА ОТ 25 ЛЕВА- ДЪРЖАВНА ТАКСА,150 ЛЕВА- ЗАПЛАТЕН ДЕПОЗИТ ЗА ВЕЩО ЛИЦЕ И СУМАТА ОТ 573,70 ЛЕВА- ЗАПЛАТЕН АДВОКАТСКО ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ.

ОТХВЪРЛЯ ИСКАНЕТО НА [фирма]- ГР. С. ЗА ЗАПЛАЩАНЕ НА РАЗНОСКИ ЗА

**КАСАЦИОННО ПРОИЗВОДСТВО ПРЕД ВАС НА РБ ПО АДМ. ДЕЛО № 6696/2020
ГОДИНА ПО ОПИСА НА ВАС.**

**НА ОСНОВАНИЕ ЧЛ.138,АЛ.1 АПК ,ПРЕПИС ОТ РЕШЕНИЕТО ДА СЕ ИЗПРАТИ
НА СТРАНИТЕ.**

**Решението подлежи на касационно обжалване пред ВАС на РБ в 14
дневен срок от получаване на препис от същото,съгласно разпоредбата на
чл.211,ал.1 АПК.**

СЪДИЯ: